

Durmuş Hocaoglu

“Özür” ve Merhaba

WebAnaliz., 16 Mart 2009, Pazartesi.
WebAnaliz Yazıları Sıra No: 1; 2009-01; Mart-01

Yeniçağ'da “Vedâ” başlıklı, 7 Şubat tarihli son yazımın son paragrafında, “*Allaha ısmarladık dostlar, gönülden ve sıcak bir Allaha ısmarladık; vakit hitâma erdi, daha fazla durulmaz gayri, yolcu yolunda gerek diyor ve işbu yediyüzotuzyedinci yazım ile birlikte köşemin üzerine perdeyi indirirken, önce, sizleri, burada kapattığım sütunumu şahsî web sitemde haftaya açacağım, haftada bir kere muntazaman yazmayı planladığım dijital sütunuma dâvet ediyor ve sonra da, dijital ortamda tekrar mülâkî oluncaya kadar, şimdilik, sizlerden helâllik diliyorum*” diyerek, kıymetli okuyucularıma vedâ edişimin üzerinden otuzyediyedi gün geçmiş bulunuyor. Doğrusu, nasıl ki oradaki son yazımın başlığı “Vedâ” idi ise, buradaki ilk yazımın başlığı da “Özür” olmalı idi ve ben de öyle yaptım; çünkü, sözümü tutamadım; nerede “haftaya” demek ve nerede “otuzyediyedi gün” sonra yazmağa başlamak; olacak gib değil. Bu sebeple, çok geciktiğim için özür diliyorum ve öyle ümit ediyorum ki, inşaallah ve bi-izni’llahi teâlâ, özrüm makbûl addedilir.

Evet, muhterem kaarfilerim; özürlerimle merhaba!

Patronundan editörüne, yazı işleri sorumlusundan çaycısına dek herşeyiyle ben olan ve benim olan şahsî bir gazetem var artık; ne mutluluk ama! Artık benden başka kimse yazımı kesmeyecek veya sansürlemeyecek veya yazımı her gün başka bir sayfada bulmayacağım, yâhut, mutlaka tab’ edilmesini ricâ ettiğim hâlde, hiç konmayan resimlere, “...aşağıdaki resimde görüldüğü gibi..” şeklinde, atıfta bulunulması gibi akıl dışı garipliklerle karşılaşmayacağım, veyâhut, gönderdiğim yazımı gününde basılmış göremeyip de telefon ettiğimde, reklam alındığı için yazıma yer kalmadığı gibi ve başka bir güne te’hir edildiğini *tebliğ eden* yakışıksız cevaplarla da karşılaşmayacağım.

Bu gazetenin herşeyi benim; yâni bu da demek oluyor ki, Allah’a, kanunlara ve okuyucularıma karşı sorumluluğum dışında bir başka sorumluluk merci’im yok.

Tabiatıyla bütün bunlar, gazetede yazı yazmanın ehemmiyetini küçültmüyor; bil’akis, matbû mevkuteler her zaman için sâdece sanal ortamda neşrolunanlara nisbetle daha bir mühimdir ve bu vaziyet muvâcehesinde, “O takdirde”,

denecektir ki, “niçin ayrıldın?”. “Uzun hikâye” demek kâfi olsa gerekir sanırım; öyle îcad etti, öyle yaptım.

*
**

Evet, çok geciktim, özür borcum vardı ve onu da îfâ ettim; ama mâzeretim de yok değil hani; sâhici mâzeret, bahâne değil yâni. Herşeyden evvel, bu müddet, final ve ikmâl imtihanlarının çok yoğun olduğu bir zaman dilimine rastladı; az-buz değil, üçyüz civârında talebenin – ne kadar “talebe”, yâni *bilgiyi talep eden kişi* olduğu ayrı bir bahis ammâ öyle farzedelim – büyük bir çoğunluğu ikmâle gelmek durumunda kalınca bu da işimi arttırdı ve epeyce de yorucu oldu. Aslında ders vermek üniversitenin ikinci işidir, birinci işi değil, lâkin gelgelelim, bu memlekette böyle; hele bir de şu “öğrenci merkezli üniversite” denen tuhaflik îcad olduktan sonra, işimiz gücümüz derse girmek, yazılı okumak, not cetveli doldurmak vesâire oldu; nikâhımız babamız tarafından bize sorulmadan emri vâki’ ile talebeye kıyıldığından, yasak aşkı ile gizli gizli buluşan çapkınlar gibi, vakit artarsa, akademik çalışma yapıyoruz maalesef ve bu da bitirici olduğu kadar verimsiz de üstelik. Bundan mâadâ, son şeklini vermeğe mecbur olduğum, “**Bir Seçkin İdeoloji Olarak Siyâsî Milliyetçilik ve İktidar Problemi**”[1] başlıklı kapsamlı bir makaleyi ancak bitirebildim. Ve bir de fevkalâde yorgundum; cidden yorgundum, uzun bir müddet ara vermeden yazı yazmaktan ileri gelen yorgunluk da ancak istirahat ile giderilebiliyor. Vâkıa buna pek de istirahat denemez, gerçi; okumak ve yazmak benim gibiler için bir var-oluş tarzı olduğundan, istirahat dediğimiz şey bile alelumum mânâda istirahat olmuyor – posta müvezzi’inin hafta sonu tâtilinde mahalleyi gezmeye çıkması gibi birşey.

*
**

Yeniçağ’da 26 Ağustos 2003 ile 7 Şubat 2009 tarihleri arasındaki beşyıl beş ay oniki günlük köşe muharrirliğimde cem’a yediyüzotuzyediyedi fıkrım neşrolundu; bunların mühimce bir kısmı belirli bir plana göre tefrika ettiğim ve köşe yazıları standartlarına uymayan yarı akademik yazılardan müteşekkildi; bunların birkaçını daha sonra tam akademik makalelere dönüştürdüm, yukarıda ismini zikrettiğim makale ve *Türkiye Günlüğü*’nde geçen hafta neşrolunan “**Batı’da Kurumsallaşmış Sosyal Patolojik Davranışlar**”[2] başlıklı makalem gibi. Bana tevcih edilen en baş tenkid, okunurluğumun az olacağı idi; ancak, benim istediğim, çok okunmak değil, okuyucumun zihin egzersizlerinin ve entellektüel kaabiliyetlerinin gelişmesine katkıda bulunmaktı. Çok okunan bir yazar olmaktan hiçbir zaman hazzetmedim; zîra, fikrimce çok okunmak ‘herkesin seviyesi’ne inmek demektir ki bu gibi yazılar ise su üstüne yazılmış gibidir, kelebekler gibi yirmi dört saatlik ömürleri vardır, geriye birşeyler bırakmadan kaybolur giderler. Ben fikrimde ısrar ettim ve sanıyorum belirli bir sonuç da aldım; daha evvelce de yazmış olduğum gibi[3]:

...kesintisiz otuzdört yazı üstüste tefrika ettiğim “Dersimiz Milliyetçilik” gibi, bir günlük gazete için kabûl edilemeyecek derecede ağır sayılabilecek teorik yazılarımın skoru bile, beni fakültede dinleyen talebelerimin fevkalhad üstünde –

belki on misli - çıktı bugüne dek; üstelik o talebenin kaçı yoklama korkusu ile veya sınıfta kalma korkusu ile derse geliyor – burası mühim; çünkü ders konusunda, istisnaî hâller hâriç, pek merhamet tanımadığımı söyleyebilirim - ve kaçı da beni gerçekten dinliyor, emîn değilim. İmdi, gazete okuyucusu gönüllüdür; ne yoklama korkusu vardır ne de imtihan; otuzdört gün, üstüste, hiç ara vermeden, web ortamında “Dersimiz Milliyetçilik” diye sıra numarası ile giden bir yazıyı “tıklayıp” açmak, ancak gönüllü olmak ile kabil olur ki bu da sevinç duyulacak bir alâkanın mevcûdiyetine delâlet eder; her bakımdan. Her bakımdan, ama, esas olarak şu bakımdan: Bu stilde köşe yazısı yazmağa karar verdiğimde, yazılarımın okunmayacağını söyleyen birçok tanıdıktan aleyhte nasihat aldım; lâkin, benim iddiam başka idi: 1980’den bu yana geçen çeyrek asırlık dilimde dünyada olduğu gibi Türkiye’de de bâzı mühim değişmeler yaşandığını, bizler yaşlanırken yeni bir neslin ortaya çıktığını ve bu yeni neslin *daha sofistike* bir milliyetçilik ihtiyâcının da olması gerektiğini ‘default’ olarak kabûl ettiğimi ve mutlaka yazılarımın ‘birşekilde’ mâkes bulacağını ve ayrıca, bu tür yazıların yeni bir okuyucu kitlesinin oluşmasına da katkıda bulunacağını düşündüğümü söyledim ve pek de yanılmadım.

Evet, yanılmadım; bu memlekette okuyucuya “basit yazı”yı revâ görenlerin bir kısmı okuyucuyu küçümsemediği için ve fakat asıl olarak, ekseriyeti, zâten çapı “ağır yazı” yazmağa yetmediği, daha yükseğine kendileri vâsıl olamadığı için o ancak gibi yazıları yazabilen yazarlar oldukları için öyle yazarlarlar; tevâzûlarından değil yâni.

Ben öyle düşünmüyorum ve öyle düşünmediğim için de okuyucumu yorardım; tabiatıyla, talebemin üstüne-üstüne gidip canlarından bezdirdiğim, etlerini kemiklerinden sıyırdığım gibi yapamam, ama yorardım ve yine öyle düşünmediğim içindir ki, yazılarımın ‘herkes’ tarafından okunmamasını bir *zaaf* değil bir *kalite ölçüsü* olarak kabûl ederim.

**

Yeniçağ’da neşrolunan yediyüzotuzyediyazıma mukabil ben dört fazlasını yazdım, bunlar geri döndü; ama talebeliğinde tuttuğu ders notlarını bile muhâfaza eden birisi olarak, bu yazıları silip atmadım, hâlâ sapa-sağlam duruyorlar. Bunların ilki, 2004 yılının Ocak ayında, *Yeniçağ* yazarlarından adı lâzım olmayan birisinin, dürüstlüğü ile temeyyüz etmiş, otuz yıllık bir arkadaşıma, açık künyesini zikrederek yazmış olduğu ağır hakaret dolu seviyesiz bir yazıya verdiğim “**Kör Karanlıkta Rastgele Ateş**” başlıklı ve arkası gelecek bir cevaptı; gazete idâresi nezâket gösterdi, yazarın özür dileyeceği bildirilerek, yayınlanmaması için benden müsâade istedi, kerhen kabûl ettim, fakat pişman da oldum; çünkü özür gelmedi. İkincisi, 2008’in Ağustos’unda, içinde Ergenekon’dan bahseden “**Bu Arada Neler Oldu?**” başlıklı ve bir cümle yüzünden olduğunu tahmîn ettiğim bir sebebe müstenîden, ve fakat bu defa, re’sen sansür alan bir yazımdı ve ben de bunun üzerine ondan sonra Ergenekon üzerine tek bir satır bile yazmamağa karar verdim. Yayınlanmayan son iki yazım, bu sene Ocak ayında, üst-üste ve yine aynı şekilde, re’sen sansürlenene “**Lazca Manifestosu**” ve diğeri de “**Dil, Kültür ve Siyâset: I**” başlıklı iki yazım oldu.

Esâsında, matbûatta muharrirlerin tahrîrâtına yapılan müdâhalelerle kıyaslandığında, *Yeniçağ*’ın çok daha toleranslı olduğunun kabûl edilmesi gerekir; ayrıca,

şurası burası kesilen yazılarımın da kastı mahsus ile değil de, mekân yetmezliğinden kırıldığından emînim; asıl rahatsızlık hissettiğim, bu değil, müdâhalenin kendisinden ziyâde şekli olmuştur.

Bu müdâhaların gazeteyi terketmem için kasten yapılmış olması ihtimâli de elbette vârid olmakla berâber yine de pek zayıf görünüyor bana; öyle bir niyetleri olsaydı bunu açıkça söyleyeceklerini zannediyorum. Vâkıa *Yeniçağ* kadrosunun milliyetçilik anlayışı ile benimki çok farklı idi ve bu fark git-gide derin bir uçuruma dönüşüyordu; ama bunun beni terke icbâr etmeye varan bir dereceye yükselmiş olduğuna da pek ihtimâl vermedim doğrusu.

Herşeye rağmen, *Yeniçağ* benim için iyi bir tecrübe oldu; her ayrılış gibi bir burukluk elbette hissettim, ama kırılmadım ve şu ânda yokluğunu hissettiğimi de söyleyemem; hattâ hiç yazmamış gibi unuttuğum bile olmuyor değil.

**

İmdi, aşk ile şevk ile bir kere daha, merhaba azîz kaarîlerim; esselâmu aleyküm. Bundan sonra inşaallah berâberiz yine; haftada bir yazılarımla. Ancak, bu defalık, bir istisnâ ile, şimdi artık bugün için aktüel bir kıymeti kalmayan ilk ikisi hâriç, yayınlanmayan son iki yazımı bu hafta ard-arda Web yazılarımda yayınlayacak ve bu yazıların neresinde ne gibi mahzur bulunduğunun takdîrini okuyucularıma bırakacağım.

- [1] Bu makalem, Türk Ocakları tarafından hazırlanan ve Ötüken Neşriyat tarafından basılacak olan bir editoryal kitap içinde yayınlanacaktır
- [2] Hocaoğlu, Durmuş., “Batı’da Kurumsallaşmış Sosyal Patolojik Davranışlar: Sapkın Şehvet, Şiddet, Kan ve Korku Kültürü”., *Türkiye Günlüğü*., ISSN 1300-2767., Sayı: 96., Kış 2009., Ankara., ss.18-58 (41 sayfa)., *Türkiye Günlüğü* Dosya Başlığı: “Krizin Öteki Yüzü: ‘Millî Devlet’in Yükselişi mi??”
- [3] “Durmuş Hocaoğlu’nun Yazılarına Dâir”., *Yeniçağ*., 20 Temmuz 2008, Pazar., s.08

dhocaoglu@gmail.com